

Dosarul nr.3ra-862/16

Instanța de fond: Judecătoria mun. Râșcani, mun. Chișinău – A. Miron

Instanța de apel: CA Chișinău – D. Manole, A. Bogdan, Șt. Niță

Î N C H E I E R E

15 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

În componentă:
Președintele completului,
Judecători

Svetlana Filincova,
Dumitru Mardari, Maria Ghervas,

soluționând chestiunea referitoare la admisibilitatea recursului declarat de către avocatul Valeriu Gandrabur în interesele Societății cu Răspundere Limitată „Venit”, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Societatea cu Răspundere Limitată „Venit” împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat privind contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2016,

C O N S T A T Ă :

La 15 mai 2014 agentul economic „Venit” SRL s-a adresat în instanța de judecată cu cerere împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat privind contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat că Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău la 07 noiembrie 2013 a efectuat un control fiscal la fața locului prin metoda verificării operative la cafeneaua-bar, situată în mun. Chișinău, str. I. Vieru, nr. 16/1, care aparține „Venit” SRL în vederea respectării legislației în vigoare, utilizarea mașinii de casă și control cu memorie fiscală, dreptul de a desfășura activitate de întreprinzător. Urmare a verificării s-a întocmit Actul de control nr. 629688 din 07 noiembrie 2013, prin care s-a constatat că în urma contrapunerii sumei de bani existenți în sertarul pentru bani a mașinii de casă și control cu cea din raportul „Venit” SRL agentul economic a admis excedent de mijloace bănești în sumă de 429 lei.

În cadrul examinării Actului de control nr. 629688 din 07 noiembrie 2013 la 04 decembrie 2013 Inspectoratul Fiscal de Stat a adoptat decizia nr. 3442/p/1 asupra cazului de încălcare fiscală, prin care „Venit” SRL a fost recunoscută culpabilă de încălcarea art. 254, alin. (2) Cod fiscal, pentru desfășurarea activității fără utilizarea mașinii de casă și control existente la efectuarea decontărilor bănești în numerar, aplicându-i-se amendă în mărime de 10 000 lei.

Totodată, contribuabilului i s-a explicat că în temeiul art. 234, alin. (2) Cod fiscal beneficiază de o reducere cu 50 % a amenzilor aplicate, dacă respectă strict următoarele condiții: **a)** nu are restanțe la data adoptării deciziei asupra cazului de încălcare fiscală sau le stinge concomitent cu acțiunile prevăzute la lit. b); **b)** în termen de 3 zile lucrătoare de la data înmânării deciziei asupra cazului de încălcare fiscală stinge sumele impozitelor, taxelor, majorărilor de întârziere (penalităților) și/sau 50 % din amenzile indicate în decizie; **c)** prezintă în termenul prevăzut pentru executarea benevolă a deciziei asupra cazului de încălcare fiscală, documentele ce confirmă stingerea sumelor prevăzute la lit. a) și b).

La 05 decembrie 2013 întreprinderea „Venit” SRL a achitat 50 % din amenda stabilită în mărime de 5 000 lei, fiind informat organul fiscal.

Prin răspunsul nr. 01-07/1-09-7 din 10 ianuarie 2014 organul fiscal a comunicat agentului economic despre faptul că la situația din 12 decembrie 2013 întreprinderea înregistrează o restanță în sumă de 394,40 lei la impozitul pe venit din salariu, care nu a fost achitat în termen de trei zile din data înmânării deciziei și prin urmare nu poate beneficia de prevederile art. 234, alin. (2) Cod fiscal.

Inspectoratul Fiscal Principal de Stat prin decizia nr. 174 din 24 aprilie 2014 a decis de a considera neîntemeiată contestația înaintată de către contribuabil privind anularea răspunsului nr. 01-07/1-09-7 din 10 ianuarie 2014 și deciziei nr.19 din 06 februarie 2014 pe marginea contestației, fiind obligat să execute decizia nr. 3442/p/1 din 04 decembrie 2013 asupra cazului de încălcare a legislației.

Considerând ilegale acțiunile organului fiscal, reclamantul a solicitat anularea parțială a deciziei nr. 3442/p/1 din 04 decembrie 2013 în partea achitării diferenței amenzii de 5 000 lei și deciziei nr. 174 din 24 aprilie 2014.

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 21 octombrie 2015 s-a respins cererea de chemare în judecată a întreprinderii „Venit” SRL ca fiind neîntemeiată. (f.d.53, 60-65)

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 17 noiembrie 2015 „Venit” SRL a contestat-o cu apel, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei noi hotărâri. (f.d.57-59, 73-74)

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2016 s-a respins apelul declarat de către „Venit” SRL și s-a menținut fără modificări hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău. (f.d.84, 85-88)

În motivarea soluției sale instanța de apel a reținut că prin decizia nr. 3442/p/1 asupra cazului de încălcare fiscală „Venit” SRL a fost recunoscută culpabilă de încălcarea art. 254, alin. (2) Cod fiscal, pentru desfășurarea activității fără utilizarea mașinii de casă și control existente la efectuarea decontărilor bănești în numerar, aplicându-i-se amendă în mărime de 10 000 lei. Totodată, contribuabilului i s-a explicat că în temeiul art. 234, alin. (2) Cod fiscal beneficiază de o reducere cu 50 % a amenzilor aplicate, dacă respectă strict următoarele condiții: **a)** nu are restanțe la data adoptării deciziei asupra cazului de încălcare fiscală sau le stinge concomitent cu acțiunile prevăzute la lit. b); **b)** în termen de 3 zile lucrătoare de la data înmânării deciziei asupra cazului de încălcare fiscală stinge sumele impozitelor, taxelor, majorărilor de întârziere (penalităților) și/sau 50 % din amenzile indicate în decizie;

c) prezintă în termenul prevăzut pentru executarea benevolă a deciziei asupra cazului de încălcare fiscală, documentele ce confirmă stingerea sumelor prevăzute la lit. a) și b).

Curtea de Apel Chișinău a conchis că deși reclamantul a întrunit exigențele prevăzute de lege pentru solicitarea reducerii amenzii aplicate cu 50 %, acesta a contestat un act administrativ, care nu îi afectează acest drept - decizia nr. 3442/p/1 din 04 decembrie 2013, în partea achitării diferenței amenzii de 5 000 lei, emisă de Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău și decizia nr. 174 din 24 aprilie 2014, emisă de către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, prin care a fost respinsă contestația, întru cât nu produce nici un efect juridic față de persoana care l-a solicitat. „Venit” SRL nu a contestat legalitatea refuzului Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău de a-i acorda reducerea cu 50 % a amenzii aplicate, expus în scrisoarea nr.01-027/1-09-7 din 10 ianuarie 2014 și în decizia nr.19 din 06 februarie 2014 și nu a solicitat instanței să oblige această autoritate publică la acordarea reducerii solicitate. Astfel, temeiuri de a anula parțial decizia nr. 3442/p/1 din 04 decembrie 2013 și decizia nr. 174 din 24 aprilie 2014 nu există, ori au fost întocmite cu respectarea prevederilor legale.

Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, la 19 aprilie 2016 avocatul Valeriu Gandrabur, acționând în interesele întreprinderii „Venit” SRL în baza mandatului seria MA nr. 0454545 din 23 aprilie 2014, a contestat-o cu recurs, solicitând casarea actelor de dispoziție ale instanțelor de judecată. (f.d.90-93)

În motivarea recursului recurentul a invocat că instanțele de judecată au dat o calificare juridică contradictorie raportului material litigios, determinând norma aplicabilă, însă a interpretat-o eronat, formulând o concluzie neargumentată.

Conform prevederilor art. 434 alin. (1) CPC recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Materialele cauzei atestă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 15 martie 2016. (f.d.85, 163).

Recursul depus la 29 aprilie 2016 se consideră a fi depus în termen.

Analizând materialele dosarului prin prisma temeiurilor invocate în cererea de recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia că recursul declarat de avocatul Valeriu Gandrabur în interesele „Venit” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În speță, Colegiul menționează că recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept, care deja au fost studiate și verificate de către instanța de apel, primind o apreciere corespunzătoare.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admitere a acestora, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, așa cum formal invocă recurentul și respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or

recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) CPC au caracter de concretizare a motivului de recurs, determinând cazurile concrete în prezența cărora se consideră că normele de drept material și procedural au fost încălcate sau eronat aplicate, astfel că recursul exercitat conform secțiunii a 2-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Alin. (4) al aceluiași articol stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, călăuzindu-se de art. 440 CPC Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume la lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În legătură cu cele constatate, examinând argumentele cererii de recurs prin prisma normelor legale ce reglementează relațiile dintre părți, ținând cont de actele anexate la dosar, se constată că recursul înaintat de avocatul Valeriu Gandrăbur în interesele „Venit” SRL împotriva deciziei instanței de apel nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 CPC completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

DISPUNE:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către avocatul Valeriu Gandrăbur în interesele Societății cu Răspundere Limitată „Venit” împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2016, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „Venit” împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat privind contestarea actului administrativ.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului

Svetlana Filincova

Judecători

Dumitru Mardari

Maria Ghervas